

Πως γίνεται ενώ έχουμε γίνει ένα με τον Θεό και το άγιο βάπτισμα, να διεξάγουμε πόλεμο μαζί Του;

[Ορθοδοξία και Ορθοπνοξία / Άγιοι Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

1. Σε μια μεγάλη οικογένεια, αρκεί ακόμα και ένα πρόσωπο

να μην είναι ευχαριστημένο... Δεν πρέπει κανείς να το δείχνει. Αρκεί και μόνο να αρχίσει να καλλιεργεί λογισμούς αυτοοικτιρμού, λογισμούς για το πόσο άσχημα του συμπεριφέρονται οι κοντινοί του, και αμέσως η ειρήνη σ αυτή την οικογένεια διαταράσσεται. Μπορεί ένας άνθρωπος να διαταράξει την ειρήνη ολόκληρης της οικογένειας με τους λογισμούς του. Κατόπιν, είναι όλοι δυστυχείς και κανείς δεν ξέρει γιατί.

2. Πρέπει να έχουμε την ίδια συμπεριφορά προς όλους τους συνανθρώπους μας. Δεν πρέπει να ταξινομούμε τους ανθρώπους λέγοντας: «Αυτός μου αρέσει, αλλά ετούτος κι εκείνος όχι». Κατ αυτό τον τρόπο, θα έχεις διακηρύξει πόλεμο προς τον άλλο άνθρωπο κι εκείνος δεν θα δείξει οίκτο απέναντί σου. Ακόμα κι αν δεν έχεις δώσει ίσως κανένα εξωτερικό σημείο της αντιπάθειάς σου, δια λόγου η έργου, το έχεις κάνει δια του λογισμού σου και αυτό αρκεί.

3. Εμείς οι χριστιανοί έχουμε ενδυθεί τον Χριστό με το θείο μας Βάπτισμα. Έχουμε ενδυθεί τον Θεό και ο Θεός είναι αγάπη. Πως γίνεται ενώ έχουμε γίνει ένα με τον Θεό και το άγιο βάπτισμα, να διεξάγουμε πόλεμο μαζί Του;

Πως διεξάγουμε πόλεμο; Με τους λογισμούς μας!

Εκπέμπουμε αρνητικούς λογισμούς προς τους συνανθρώπους μας.

4. Από τη στιγμή που συλλαμβάνουμε ένα λογισμό που δεν είναι θεμελιωμένος στην αγάπη, έχουμε αποδεχθεί τις πονηρές προτάσεις των δαιμόνων. Αποδεχόμενοι έναν αρνητικό λογισμό, αποδεχόμαστε τον ίδιο τον διάβολο. Οι

δαίμονες είναι αόρατοι, αλλά εμείς τους δανείζουμε το σώμα μας για να γίνουν ορατοί.

5. Βλέπουμε το πνεύμα που έχει καταλάβει την ψυχή ενός ανθρώπου στο κακό που ο άνθρωπος αυτός φανερώνει. Ο δαίμονας κάνει την εμφάνισή του μέσα από αυτό τον άνθρωπο, φωνάζοντας και βλαστημώντας. Δεν είναι ο άνθρωπος που εκτοξεύει προσβολές προς τον Θεό, διότι η ψυχή είναι χριστιανική, αλλά ο δαίμονας που έχει καταλάβει το σώμα, το ταρακουνάει από δω κι από κει, καταπώς ευαρεστείται.

Αντί να πασχίζουμε να κατανοήσουμε το νόημα της ζωής, εμείς του αντιστεκόμαστε και στέλνουμε μοχθηρούς λογισμούς στους συνανθρώπους μας. Κατ' αυτό τον τρόπο, γινόμαστε οι ίδιοι μοχθηροί. Διότι, από τη στιγμή που συλλαμβάνουμε ένα λογισμό στον νου μας, αποδεχόμαστε τον διάβολο, ο οποίος είναι ένα πνεύμα που μπορεί να εισέλθει στο σώμα μας. Από τη στιγμή που έχουμε συγκατατεθεί σε τέτοιες σκέψεις, είναι εκείνος παρών! Πόσες και πόσες φορές δεν έχει εισέλθει και καταλάβει τα σώματα των ευσεβών ανθρώπων! Πόσο μάλλον των ασεβών! Πόσες και πόσες φορές δεν έχουμε επιδείξει οργή απέναντι σε εκείνους που μας έχουν προσβάλει ή μας έχουν συμπεριφερθεί άδικα με κάποιο άλλο τρόπο;

Αν βάζουμε κακούς λογισμούς στον νου μας για έναν τέτοιο άνθρωπο, είναι σαν να τον σκοτώνουμε! Διότι οτιδήποτε στους λογισμούς μας ενώνεται με τα αισθήματα της καρδιάς, προσέρχεται ενώπιον του θρόνου του Κυρίου και Κριτού μας.

6. Κατά συνέπεια, είναι ανάγκη να αναγνωρίζουμε το κακό με διάκριση και να αποδεχόμαστε το καλό με διάκριση. Πρέπει κάθε ώρα και στιγμή να επαγρυπνούμε, προκειμένου να αποτρέπουμε όσους έχουν μοχθηρές προθέσεις από το να εισέλθουν στα πιο μυστικά μας δώματα. Εγρήγορση και επιφυλακή κάθε ώρα και στιγμή!

7. Πόσο πιο σπουδαία είναι η εγρήγορση από την ασκητικότητα, τη νηστεία και τον μόχθο!

8. « Αδιαλείπτως προσεύχεσθε », λέει ο Απόστολος (Α' Θεσ. 5:17). Η προσευχή της καρδιάς είναι ο μεγαλύτερος πνευματικός άθλος που μπορεί κανείς να προσφέρει στον Θεό. Κι αυτό διότι τα πεπτωκότα πνεύματα γνωρίζουν ότι δια της προσευχής, η καρδιά ενός ανθρώπου ελκύεται εγγύτερα στον Θεό. Τα πεπτωκότα πνεύματα προσπαθούν συνέχεια να μας κάνουν να προσκολλώμαστε σε ο,τι προέρχεται εκ του κόσμου τούτου.

9. Όταν προσευχόμαστε, το πρώτο πράγμα που χρειάζεται να κάνουμε είναι να είμαστε προσεκτικοί. Ειδάλλως η προσευχή δεν έχει αξία, αν και η ολοκληρωτική

παραμέληση της προσευχής είναι ακόμη χειρότερο πράγμα. Πρέπει να εργάζεστε!

10. Ωστόσο, η προσοχή μας πάντοτε περισπάται. Οι Άγιοι Πατέρες πάντοτε προσεύχονταν στον Θεό να τους λυτρώσει από τους περισπασμούς κατά τη διάρκεια της προσευχής.

Τέλος και τω Θεώ δόξα!

Ανθολόγιο λόγων του Γέροντα Θαδδαίου

Από το βιβλίο: «Οι λογισμοί καθορίζουν τη ζωή μας».

Εκδόσεις » Εν πλω «

Πηγή: hristospanagia.gr